

President John F. Kennedy

De speech die zijn dood werd.

En het Q plan startte.

THE PRESIDENT AND THE PRESS:
AT THE AMERICAN NEWSPAPER PUBLISHERS
ASSOCIATION, 27 APRIL 1961

President John F. Kennedy
Waldorf-Astoria Hotel, New York City
27 April 1961

Mijnheer de voorzitter, dames en heren:

Ik waardeer je genereuze uitnodiging om hier vanavond te zijn.

Jullie hebben tegenwoordig zware verantwoordelijkheden en een artikel dat ik enige tijd geleden heb gelezen, herinnerde me eraan hoe bijzonder de last van hedendaagse gebeurtenissen op je beroep is.

Je herinnert je misschien dat de New York Herald Tribune in 1851 onder de sponsoring en publicatie van Horace Greeley, als correspondent in Londen een obscure journalist met de naam Karl Marx in dienst had.

Ons wordt verteld dat buitenlandse correspondent Marx, steen brak, en met een ziek en ondervoed gezin, steeds een beroep deed op Greeley en hoofdredacteur Charles Dana voor een verhoging van zijn royale salaris van \$ 5 per schijf, een salaris dat hij en Engels ondankbaar bestempelde als het "Lousiest petty bourgeois cheating."

Maar toen al zijn financiële oproepen werden geweigerd, zocht Marx andere middelen van bestaan en roem, uiteindelijk beëindigde hij zijn relatie met de Tribune en wijdde hij zijn talenten fulltime aan de zaak die de wereld zou nalaten de zaden van

Leninisme, stalinisme, revolutie en de koude oorlog.

Had alleen deze kapitalistische New Yorkse krant hem vriendelijker behandeld; als alleen Marx een buitenlandse correspondent was gebleven, was de geschiedenis misschien anders geweest. En ik hoop dat alle uitgevers deze les in gedachte zullen houden de volgende keer dat ze een armoedig appèl krijgen voor een kleine verhoging van de onkostenrekening van een onbekende krantenman.

Ik heb vanavond als titel van mijn opmerkingen "De president en de pers" gekozen. Sommigen suggereren dat dit natuurlijker geformuleerd zou zijn "The President Versus the Press." Maar dat zijn niet mijn gevoelens vanavond.

Het is echter waar dat toen een bekende diplomaat uit een ander land onlangs eiste dat ons State Department bepaalde krantenaanvallen op zijn collega zou afwijzen, het niet nodig was om te antwoorden dat deze administratie niet verantwoordelijk was voor de pers, want de pers had al duidelijk gemaakt dat het niet verantwoordelijk was voor deze administratie.

Niettemin is het mijn doel van vanavond niet om de gebruikelijke aanval op de zogenaamde éénpartijpers af te leveren. Integendeel, ik heb de afgelopen maanden zelden klachten gehoord over politieke vooringenomenheid in de pers behalve van enkele republikeinen. Het is ook niet mijn bedoeling van vanavond om te discussiëren over of het verdedigen van de uitzending van presidentiële persconferenties. Ik denk dat het zeer nuttig is om zo'n 20.000.000 Amerikanen regelmatig op deze conferenties te laten zitten om waar te nemen, als ik het zo mag zeggen, de scherpzinnige, intelligente en hoffelijke kwaliteiten die uw correspondenten in Washington hebben getoond.

Tenslotte zijn deze opmerkingen niet bedoeld om de juiste mate van privacy te onderzoeken die de pers elke president en zijn gezin zou moeten toestaan.

Als jullie reporters en fotografen in het Witte Huis de afgelopen paar maanden met regelmaat kerkdiensten hebben bijgewoond, dan heeft dat hen zeker geen kwaad gedaan.

Aan de andere kant realiseer ik me dat uw medewerkers en wire-service-fotografen misschien klagen dat ze niet dezelfde groene privileges genieten op de lokale golfbanen die ze ooit hebben gedaan.

Het is waar dat mijn voorganger geen bezwaar maakte zoals ik doe aan foto's van iemands golfvaardigheid in actie. Maar ook aan de andere kant was hij nooit een man van de geheime dienst.

Mijn onderwerp vanavond is een meer nuchter onderwerp van zorg voor zowel uitgevers als redacteurs.

Ik wil het hebben over onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheden in het licht van een gemeenschappelijk gevaar. De gebeurtenissen van de afgelopen weken hebben mogelijk geholpen om die uitdaging voor sommigen te verlichten; maar de dimensies van zijn dreiging zijn al vele jaren groot aan de horizon opgedoken. Wat onze hoop ook is voor de toekomst - om deze dreiging te verminderen of ermee te leven - er ontsnapt niet de zwaartekracht of de totaliteit van haar uitdaging aan onze overleving en onze veiligheid - een uitdaging die ons op ongewone manieren confronteert op elk gebied van menselijke activiteit.

Deze dodelijke uitdaging legt onze maatschappij twee eisen op die zowel de pers als de president rechtstreeks raken, twee vereisten die bijna tegenstrijdig lijken qua toon, maar die moeten worden verzoend en vervuld als we dit nationale gevaar willen lenigen. Ik verwijs in de eerste plaats naar de behoefte aan een veel grotere publieke informatie; en ten tweede de behoefte aan veel meer officieel geheim.

ik

Het woord 'geheimhouding' is weerzinwekkend in een vrije en open samenleving; en we zijn als een volk inherent en historisch gekant tegen geheime genootschappen, geheime eden en geheime processen. We hebben lang geleden besloten dat de gevaren van overmatige en ongegronde verzwijging van pertinente feiten veel groter zijn dan de gevaren die worden aangehaald om het te rechtvaardigen. Zelfs vandaag de dag heeft het weinig zin om de dreiging van een gesloten samenleving te weerleggen door de willekeurige beperkingen ervan na te bootsen. Zelfs vandaag is er weinig waarde om het voortbestaan van onze natie te verzekeren als onze tradities er niet mee overleven. En er is een zeer groot gevaar dat een aangekondigde behoefte aan verhoogde veiligheid zal worden aangegrepen door degenen die ernaar streven de betekenis ervan uit te breiden tot de grenzen van officiële censuur en verzwijging. Dat ben ik niet van plan toe te staan voor zover het in mijn macht ligt. En geen enkele ambtenaar van mijn regering, of zijn rang nu hoog of laag is, civiel of militair, moet mijn woorden hier vanavond interpreteren als een excuus om het nieuws te censureren, dissidentie te verstikken, onze fouten te verdoezelen of de pers en de publiek de feiten die ze verdienen te weten.

Maar ik vraag elke uitgever, elke redacteur en elke nieuwsredacteur in het land om zijn eigen normen opnieuw te bekijken en de aard van het gevaar van ons land te erkennen. In oorlogstijd hebben de regering en de pers zich gewoonlijk aangesloten bij een poging grotendeels gebaseerd op zelfdiscipline, om ongeoorloofde onthullingen aan de vijand te voorkomen. In tijden van 'duidelijk en aanwezig gevaar' hebben de rechtbanken geoordeeld dat zelfs de bevoorrechte rechten van het Eerste Amendement moeten wijken voor de behoefte van het publiek aan nationale veiligheid.

Vandaag is er geen oorlog verklaard - en hoe heftig de strijd ook is, het mag nooit op de traditionele manier worden verklaard. Onze manier van leven wordt aangevallen. Degenen die zichzelf tot onze vijand maken, gaan de wereld rond. Het voortbestaan van onze vrienden is in gevaar. En toch is er geen oorlog verklaard, zijn er geen grenzen overschreden door marcherende troepen, er zijn geen raketten afgevuurd.

Als de pers wacht op een oorlogsverklaring voordat hij de zelfdiscipline van de gevechtssomstandigheden oplegt, kan ik alleen maar zeggen dat geen enkele oorlog ooit een grotere bedreiging voor onze veiligheid vormde. Als je wacht op een bevinding van "helder en huidig gevaar", kan ik alleen maar zeggen dat het gevaar

nog nooit zo duidelijk is geweest en dat de aanwezigheid ervan nooit meer aanstaande was.

Het vereist een verandering van zienswijze, een verandering in tactiek, een verandering in missies - door de overheid, door de mensen, door elke zakenman of arbeidsleider, en door elke krant. Want we zijn overal ter wereld tegen door een monolithische en meedogenloze samenzwering die in de eerste plaats berust op geheime middelen om zijn invloedssfeer uit te breiden - op infiltratie in plaats van invasie, op subversie in plaats van verkiezingen, op intimidatie in plaats van vrije keuze, op guerrilla's 's nachts in plaats van legers overdag. Het is een systeem dat enorme menselijke en materiële hulpbronnen heeft aangewend voor de bouw van een hechte, uiterst efficiënte machine die militaire, diplomatieke, inlichtingendiensten, economische, wetenschappelijke en politieke activiteiten combineert.

De voorbereidingen zijn verborgen, niet gepubliceerd. De fouten zijn begraven, niet headlined. De andersdenkenden worden het zwijgen opgelegd, niet geprezen. Geen enkele uitgave wordt in twijfel getrokken, er wordt geen gerucht geprint, er wordt geen geheim onthuld. Het leidt de Koude Oorlog, kortom, met een discipline van de oorlogstijd die geen enkele democratie ooit zou kunnen of zou willen evenaren.

Niettemin erkent elke democratie de noodzakelijke beperkingen van de nationale veiligheid - en de vraag is of die beperkingen strenger moeten worden nageleefd als we ons zowel tegen dit soort aanvallen als tegen een openlijke invasie willen verzetten.

Want de feiten van de zaak zijn dat de vijanden van deze natie openlijk pochte om via onze kranten informatie te verkrijgen die ze anders zouden inhuren om agenten te verwerven door diefstal, omkoping of spionage; die details van de geheime voorbereidingen van deze natie om de geheime operaties van de vijand tegen te gaan zijn beschikbaar voor elke krantenlezer, vriend en vijand; dat de grootte, de kracht, de locatie en de aard van onze strijdkrachten en wapens, en onze plannen en strategie voor het gebruik ervan, in de pers en andere nieuwsmedia voldoende zijn vastgesteld om aan enige buitenlandse macht te voldoen; en dat, ten minste in één geval, de publicatie van details betreffende een geheim mechanisme waarbij satellieten werden gevolgd, zijn wijziging vereiste ten koste van aanzienlijke tijd en geld.

De kranten die deze verhalen drukten waren loyaal, patriottisch, verantwoordelijk en goedbedoeld. Als we bezig waren geweest met open oorlogvoering, zouden ze ongetwijfeld dergelijke items niet hebben gepubliceerd. Maar bij gebrek aan open oorlogsvoering erkenden ze alleen de tests van de journalistiek en niet de tests van de nationale veiligheid. En mijn vraag vanavond is of aanvullende tests nu niet moeten worden goedgekeurd.

De vraag is alleen voor jou om te antwoorden. Geen enkele openbare ambtenaar hoeft het voor u te beantwoorden. Geen enkel regeringsplan zou zijn beperkingen opleggen tegen jouw wil. Maar ik zou tekortschieten in mijn plicht jegens de natie, bij het beschouwen van alle verantwoordelijkheden die we nu dragen en alle beschikbare middelen om die verantwoordelijkheden te vervullen, als ik dit probleem niet onder uw aandacht heb gebracht, en aandringen op zijn doordachte overweging .

Bij veel eerdere gelegenheden heb ik gezegd - en uw kranten hebben voortdurend gezegd - dat dit tijden zijn die een beroep doen op het gevoel van opoffering en zelfdiscipline van elke burger. Ze roepen elke burger op om zijn rechten en comfort te verzwaren tegen zijn verplichtingen ten aanzien van het algemeen welzijn. Ik kan nu niet geloven dat de burgers die in de krantensector werkzaam zijn, van dit beroep zijn vrijgesteld.

Ik ben niet van plan om een nieuw Office of War Information op te zetten om de stroom nieuws te regelen. Ik suggereer geen nieuwe vormen van censuur of nieuwe soorten beveiligingsclassificaties. Ik heb geen gemakkelijk antwoord op het dilemma dat ik heb gesteld en zou het niet willen opleggen als ik er een had. Maar ik vraag de leden van het krantenvak en de industrie in dit land om hun eigen verantwoordelijkheden opnieuw te bekijken, de mate en de aard van het huidige gevaar in overweging te nemen en acht te slaan op de plicht van zelfbeheersing die dat gevaar ons allemaal oplegt .

Elke krant vraagt zich nu af, met betrekking tot elk verhaal: "Is het nieuws?" Ik stel alleen voor dat u de vraag toevoegt: "Is het in het belang van de nationale veiligheid?" En ik hoop dat elke groep in Amerika - vakbonden en zakenmensen en openbare functionarissen op elk niveau - dezelfde vraag zal stellen over hun inspanningen en hun acties onderwerpen aan dezelfde veeleisende tests.

En mocht de pers van Amerika de vrijwillige veronderstelling van specifieke nieuwe stappen of machines overwegen en aanbevelen, dan kan ik u verzekeren dat wij van harte met deze aanbevelingen zullen samenwerken.

Misschien komen er geen aanbevelingen. Misschien is er geen antwoord op het dilemma van een vrije en open samenleving in een koude en geheime oorlog. In tijden van vrede is elke discussie over dit onderwerp en elke actie die het resultaat is zowel pijnlijk als zonder precedent. Maar dit is een tijd van vrede en gevaar die geen precedent kent in de geschiedenis.

II

Het is de ongekende aard van deze uitdaging die ook aanleiding geeft tot uw tweede verplichting - een verplichting die ik deel. En dat is onze plicht om het Amerikaanse volk te informeren en te waarschuwen - om er zeker van te zijn dat ze alle feiten bezitten die ze nodig hebben, en ze ook begrijpen - de gevaren, de vooruitzichten, de doelen van ons programma en de keuzes die we maken gezicht.

Geen enkele president zou bang moeten zijn voor publieke controle van zijn programma. Want vanuit die kritiek komt begrip; en vanuit dat begrip komt steun of oppositie. En beide zijn noodzakelijk. Ik vraag je kranten niet om de administratie te steunen, maar ik vraag je om hulp bij de enorme taak van het informeren en waarschuwen van het Amerikaanse volk. Want ik heb volledig vertrouwen in de reactie en toewijding van onze burgers wanneer ze volledig op de hoogte zijn.

Ik kon niet alleen de controversen onder uw lezers niet onderdrukken - ik verwelkom het. Deze administratie is van plan openhartig te zijn over zijn fouten; want zoals een wijze ooit zei: "Een fout wordt geen fout totdat je weigert om het te corrigeren." We zijn van plan de volledige verantwoordelijkheid voor onze fouten te accepteren; en we verwachten dat je ze erop wijst als we ze missen.

Zonder debat, zonder kritiek, kan geen enkele regering en geen enkel land slagen - en geen enkele republiek kan overleven. Dat is de reden waarom de Atheense wetgever Solon het een misdaad heeft opgelegd aan elke burger om zich te onttrekken aan controverses. En daarom werd onze pers beschermd door het Eerste Amendement -

het enige bedrijf in Amerika dat specifiek wordt beschermd door de Grondwet - -niet in de eerste plaats om te amuseren en te entertainen, niet om het triviale en het sentimentele te benadrukken, niet om "gewoon het publiek te geven wat het wil "- maar om te informeren, te wekken, te reflecteren, onze gevaren en onze kansen te vermelden, om onze crises en onze keuzes aan te duiden, om de publieke opinie te leiden, te vormen, op te voeden en soms zelfs boos te maken.

Dit betekent meer dekking en analyse van internationaal nieuws - want het is niet meer ver weg en buitenlands maar dichtbij en lokaal. Het betekent meer aandacht voor een beter begrip van het nieuws en een verbeterde transmissie. En het betekent ten slotte dat de overheid op alle niveaus moet voldoen aan haar verplichting om u zo volledig mogelijke informatie te bieden buiten de engste grenzen van de nationale veiligheid - en we zijn van plan dit te doen.

III

Het was al vroeg in de zeventiende eeuw dat Francis Bacon opmerkte over drie recente uitvindingen die de wereld al transformeren: het kompas, buskruit en de drukpers. Nu hebben de verbindingen tussen de naties die het eerst door het kompas zijn gesmeed ons alle burgers van de wereld gemaakt, de hoop en bedreigingen van iemand die de hoop en de bedreiging van ons allemaal wordt. In die ene wereldinspanningen om samen te leven, heeft de evolutie van buskruit tot zijn uiterste limiet de mensheid gewaarschuwd voor de verschrikkelijke gevolgen van mislukking.

En zo is het voor de pers - voor de recorder van de daden van de mens, de bewaarder van zijn geweten, de koerier van zijn nieuws - dat wij op zoek zijn naar kracht en hulp, ervan overtuigd dat met uw hulp de mens zal zijn zoals hij is geboren vrij en onafhankelijk.

Update:

Het lijkt erop dat Bush senior te maken had met de dood van JFK alsmede 9/11 en vele andere zware misdaden waar hij de doodstraf voor kreeg d.m.v. dodelijke injectie nadat hij schuld heeft bekend om een militair proces te vermijden.